

Ilyeneké az Isten országa...

Köszöntés: „Ó, Urunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön, az égen is megmutattad fenségedet! Gyermek és csecsemők szája által is építetted hatalmadat ellenfeleiddel szemben, hogy elnémítsd az ellenséget és a bosszúállót (Zsolt 8,2-3).” Ámen.

Kezdő ének: 251. dicséret:1-3. versei: „Meghódol lelkem tenéked, nagy Felség...”

Fennálló ének: 251. dicséret:8. verse: „Imádlak téged, egyedül Uramat...”

Fő ének: 163. dicséret: „Örvend mi szívünk...”

Előfohász: „Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól (Fil 1,2).” Ámen.

Lekció: Királyok II. könyve 5. része

„Naamán, Arám királyának hadseregaparancsnoka nagyra becsült ember volt ura előtt, és tekintélyes, mert általa szabadította meg az Úr Arámot. Ez a férfi erős vitéz volt, de bélpoklos lett. Egyszer kivonult néhány arám rablócsapat, és foglyul ejtettek Izráel országából egy kisleányt, aki Naamán feleségének lett a szolgálóleánya. Ez így szólt úrnőjéhez: Bárcsak eljutna az én uram a samáriai prófétához, az majd meggyógyítaná a bélpoklosságából. Naamán erre ura elé járult, és elmondta, hogy mit beszélt az Izráel országából való leány. Arám királya ezt mondta: Menj csak el, én meg küldök egy levelet Izráel királyának. El is ment Naamán, és vitt magával tíz talentum ezüstöt, hatezer aranyat meg tíz rend ruhát. Átadta Izráel királyának a levelet is, amely így szólt: Most, amikor ez a levél hozzád érkezik, kérlek, hogy gyógyítsd meg bélpoklosságából szolgálmat, Naamánt, akit hozzád küldtem! Amikor Izráel királya fölolvasta a levelet, megszaggatta a ruháját, és ezt mondta: Hát Isten vagyok én, aki megölhet és életre kelthet, hogy ideküld ez énhozzám egy embert, hogy meggyógyítsam bélpoklosságából?! Értsétek meg, lássátok be, hogy csak ürügyet keres ellenem! Amikor Elizeus, Isten embere meghallotta, hogy Izráel királya megszaggatta a ruháját, ilyen üzenetet küldött a királynak: Miért szaggattad meg a ruhádat? Jöjjön ide hozzám az az ember, és majd megtudja, hogy van prófétája Izráelnek! Ezért Naamán elment lovaival és kocsijával, és megállt Elizeus házában a bejáratánál. Elizeus egy követet küldött hozzá ezzel az üzenettel: Menj, és fürödj meg hétszer a Jordánban, akkor újra megtisztul a tested! Naamán azonban megharagudott, elment, és így szólt: Én azt gondoltam, hogy majd kijön, elélem áll, és segítségül hívja Istenének, az Úrnak a nevét, azután végighúzza kezét a beteg helyen, és kigyógyít a bélpoklosságából. Hát nem többet érnek-e Damaszkusz folyói, az Abáná és a Parpar Izráel minden vizénél?

Megfürödhethnék azokban is, hogy megtisztuljak! Azzal megfordult, és haragosan távozott. Szolgái azonban odamentek, és így szóltak hozzá: Atyám, ha a próféta valami nagy dolgot parancsolt volna, azt megtennéd, ugye? Mennyivel inkább megteheted, amikor csak azt mondta, hogy fürödj meg, és megtisztulsz. Lement tehát, és megmerítkezett hétszer a Jordánban az Isten emberének a kívánsága szerint. Akkor újra tiszta lett a teste, akár egy újszülött gyermeké. Ezután Naamán visszatért egész kíséretével az Isten emberéhez, bement, megállt előtte, és ezt mondta: Most már tudom, hogy nincs máshol Isten az egész földön, csak Izráelben. Most azért fogadj el ajándékot a te szolgádtól! De ő így felelt: Az élő ÚRra mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy nem fogadok el semmit! Bár unszolta, hogy fogadja el, ő hajthatatlan maradt. Akkor ezt mondta Naamán: Ha nem is fogadod el, hadd kapjon a te szolgád annyi földet, amennyit egy pár öszvér elbír. Mert nem készít többé a te szolgád sem égőáldozatot, sem véresáldozatot más istennek, csak az Úrnak! Csak azt az egy dolgot engedje meg az Úr a te szolgádnak, hogy amikor az én uram bemegy Rimmón templomába, hogy ott leboruljon, és ha az én kezemre támaszkodik, én is leborulhassak Rimmón templomában. Azt, hogy én leborulok Rimmón templomában, bocsássa meg az Úr a te szolgádnak! Ő így felelt neki: Menj el békével!"

Előima:

Köszönöm Istenem, hogy gyermeked lettem én. Köszönöm, hogy ennek annyi sok áldása és tanújele volt az életemben. Hoztak és vittek a szüleim és a nagyszüleim, templomból templomba cipeltek, emeltek, tartottak Feléd, szívtől szívig hatott a reményteljes jövő munkálása, mégis azt köszönöm, hogy rám tetted a kezed és a Te áldásod megnyugodott rajtam. Éreztem és tudtam, hogy a Te segítő jobbod támogatott. Ma is érezteted velem, hogy mennyi minden ott a keleti végeken és akkor, amikor mindent veszni láttam, kezdődött el. Köszönöm a mégis pillanatot, amikor személyesen megtaláltál elveszett voltomban. Nem voltam már gyermek, nem úgy szóltam, mint gyermek, nem úgy gondoltam, mint a gyermek. El kellett hagynom hamar a gyermeki játékokat, de Te ott voltál, amikor fájt, akkor éltettél, amikor meghalni készültem, akkor szóltál, amikor bennem minden elhalkult, mert féltem, remegtem, hogy Ki segít majd rajtam. Add, hogy ma Hozzád térő gyermekedként hallgassam az Igét. Add, hogy a Te szelíd szavad megvigasztaljon. Kérlek, én Uram, többet adj ma nekem, mint kérhetek. Jobbat készítettél el nekem, mint várok. Csendesíts el, kérlek, Pajzsom és Erősségem, hogy életet adó Igéd eljusson oda, ahol vetni kell. Hadd legyen ma minden gyermeked szíve termőtalaj e templomban, hogy megtudjam, milyeneké a mennyek országa. Jézusért, Aki engem is befogadott, hallgass meg szerető mennyei Édesatyám és álld meg életem. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 445. dicséret 1. verse: „Szólsz hozzám Istenem...”

Textus: Lukács evangéliuma 18. része 15-17. versei:

„Kisgyermeket is vittek hozzá, hogy megérintse őket. Amikor a tanítványok ezt meglátták, rájuk szóltak, Jézus azonban magához hívta őket, és így szólt: Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa. Bizony mondom nektek, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen nem megy be abba.”

Vasárnapot ünneplő keresztyén gyülekezet, szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Egy kisgyermek még nem dönt egyedül abban, hogy hová akar menni. A szülei azok, akik befolyásolják egy napnak a lefolyását, és mit engednek neki látni, megélni, átélni, kipróbálni ezek mind-mind egyfajta értékrendet is kialakítanak benne. A zsidóságban elevenen élt az a szokás, hogy a tanító megáldja a gyermekeket. A szülők Jézushoz is szívesen hozták a gyermekeket. Jézus is egy megbízható személynek bizonyult, Akin keresztül áradt az áldás és a békesség. Szülők és csemetéik ott várnak és ott állnak, hogy Jézus megérintse őket. Ma, amikor együtt vagyunk, és visszagondolunk vagy belegondolunk, hány kézen ment vagy épp megy keresztül naponként gyermekünk, akkor szégyenpír rajzolódik ki arcunkon. Mennyi ember megérinti a gyermekek testét, lelkét és szívét. Mennyi ember csak közel akar férkőzni a gyermekhez. Mennyi ember csak ki akarja használni a gyermekek naivitását. Mennyi ember csak fiatalos akar maradni, trendi, szép termetű és vitális, épp ezért választja a gyermekekkel való foglalkozást, pedig ez hivatás. Jézushoz azért viszik a gyermekeket, hogy érintse meg őket. Ez pedig az áldás jele volt. Az érintés Jézus részéről mindig egy áldó mozdulat. Nem egy gépies begyakorolt valami, hanem a kegyelemnek, az erőnek és a szeretetnek az áramlása. Ma pedig, ha beteg a gyermek, akkor sietnek vele a pszichológushoz. Ha beteg a gyermek, akkor meglátogatjuk a szaktekintélyeket. Ha beteg a gyermek, iratunk fel neki nyugtatót, antidepresszánt, mert mindenre van megoldás és közben áldatlan, gazos, gyomos állapotok uralkodnak ott, ahol virágos kertnek kellene lennie. A gyermekek, akik nem Jézushoz kerülnek, ma

sajnos a nagyvilágban minden veszélynek ki vannak téve. Ahol nem Jézus érinti meg a gyermekedet, megteszi más, és minden féle ördögi praktikák, mindenféle más eszközök által a szabad, mindig mosolygós gyermekből egyszerre csak a szobájában gubbasztó lény válik. Épp ezért hirdetem nektek drága szülők, nagyszülők és dédszülők, nem lehet elég korán kezdeni, a kisgyermeket is Jézushoz kell vinni. Régen babakocsival jártak a szülők a templomba. A kisgyermeknek ott a helyük, és egyedül Jézusnál vannak jó helyen. A szülő dönt, ki van az első helyen a gyermeke életében. A szülő dönt, hogy gyermeke élete milyen irányba fejlődjön. Az óvis barátokkal töltött idő a szabadban, az iskolaválasztás alkalmával kapott képviselt értékek, a szakkörök választása, sőt még a Tv műsorok kiválasztása is hatással van a gyermekek fejlődésére és világképére. Ebben pedig a szülő dönt, miért van akkor a Jézussal való közösség a sokadik helyen. De nem a szülők azok, akik akadályozták a Jézussal való találkozást, hanem a tanítványok. Úgy gondolják, hogy Jézusnak ettől sokkal fontosabb dolga is van. Ma mindenki a felnövekvő generációt akarja okítani. Mindenki jövőképről beszél. Mindenki új lendülettel, mindenki új akcióprogrammal próbálja meg nevelni és neveltetni a gyermeket, de alig van helye Jézusnak ebben az új, vizuális, mindennap nyomkodós és innovációs tantervben. Minden tanítvány még Jézust is nevelni akarja, nemhogy a gyermekeket. Minden tanítvány még Jézusnak is meg akarja mondani, hogyan gondolkodjon, nemhogy még a gyermekeknek. Bizony a legfájdalmasabb dolog, amikor a tanítványok elkergetik és elzavarják a gyermekeket Jézus közeléből. Hány megsebzett lélek cselekedett már így. Hány tanítvány miatt káromoltatott Isten országa? Megvallom, hogy volt időszak az életemben a szolgálatom során, amikor nagyon féltém a piciny gyermekektől. Zavart a sírásuk és féltém a mindenféle lelki megnyilvánulásaiktól. Egy alkalommal Rozsnyón a gyermektáborunkba ikreket hozott az édesanya. Ovisok voltak. Sokáig kerültem őket. Nem tudtam felvenni velük a fonalat. Mindig együtt voltak, és ha valaki

közeledett hozzájuk, akkor már görbült a szájuk. Egyszerűen nem ment. A feleségem jól tudta ezt, és mindig a nagyobb fiúcsoporthoz bízta rám. Egyszer csak előkerült egy piros pöttyös labda a teremben és az ikrek rákaptam a játék ízére. A labdázás közben láttam őket önfeledten nevetni, kacagtak azon, amikor elgurult, és kidüllesztett szemekkel csodálkoztak azon, amikor valaki virtuóz módon megállította a labdát és megkaparintotta azt. Amikor pedig a feleségem beszélt Isten országáról, akkor mindketten elhalkultak és tátott szájjal hallgatták. Olyan édesek voltak, és mégis látszott rajtuk, hogy több van bennünk, mint amit hallottak. Drága Testvérek! A gyermekeknek is megvan a maga helyük a Jézussal való közösségben. Sőt előítélet mentes, őszinte nyitottságukkal még közelebb vannak Isten országához, mint a felnőttek. Jól példázza ezt Naámán története, aki milyen erős, milyen daliás ember volt, és mégis belpoklosságát egy zsidó szolgáléányzó, gyermek mustármagnyi hitének köszönhette. A gyermek egyszerű sóhajtsa a belpoklosságra válasz. Vagy az egyháztörténetből tudjuk, hogy amiért egy Mónika nevű édesanya évtizedekig imádkozik, az egyszerre egy gyermekjáték során lett nyilvánvaló Ágoston számára, amikor kezébe veszi és olvassa, sőt attól a perctől le sem teszi a Szentírást, a Bibliát és így válik a keresztyenség egyik legnagyobb gondolkodójává. Vagy amikor egy közösséget éppen a gyermek tanít meg imádkozni hittel az esőért, mert amikor elered az eső, csak neki van esernyője. Vagy amikor az édesanya könnyek között kérdezi a lelkészt, hogy ki fogja meggyógyítani az ő édesanyját, akkor a gyermek pironkodva odaszól teljes természetességgel: anya, te a füleden ültél, amikor a tiszteletes prédikált? Jézus Krisztus a gyógyító. Sorolhatnánk a sok példátlan szülő példás gyermekeinek a viselkedését vagy épp a viselkedészavaros társadalom anomáliáit, amire a gyerekszám olyan megszégyenítően és frappánsan tud válaszolni. Mennyi tiltás és mennyi akadály van a felnőttek részéről, és Jézus mégis hat, sőt ott cselekszik, ahol soha nem vártuk volna és úgy, ahogyan nem is gondoltuk volna. A megoldás az Úrnál van, aki eszközeit, gyermekeit oda vezeti,

odahelyezi, ahol szükség van rá. A gyermek hite gyógyír. A gyermek szívbéli bizodalma a reménytelenség idején bizonyágtétel. A gyermekkel éppen kell hitbeli dolgokról beszélni. A gyermekkel igenis mélyre kell evezni, hogy fény derüljön a valódi igazságra. Nem tiltani, nem akadályozni kell, hanem úgy hinni és úgy remélni, mint egy gyermek. A hit dolgaival szemben minden tekintély összeomlik. A hit dolgaival szemben a racionalitás felmondja a szolgálatot. A hit dolgaival szemben csak az így van, csak a gyermeki rácsodálkozás áll meg, mert az mindig fölfelé néz, mosolyog, és teljes természetességgel azt válaszolja arra a kérdésre, hogy kicsoda a legerősebb: „Hát APA!” Ilyeneké az Isten országa. Milyeneké? Akik elfogadják, akik nem ágálnak ellene, akik nem azt mondják, én jobban tudom, hanem egyszerűen nagyszerű mindenkit felülmúló szeretettel fogadják azt, ami van és úgy, amint van. A szívbéli bizalom Istenben több mint öröm. A szívbéli bizalom az Úrban több mint békesség. A szívbéli bizalom több mint aggály, félelem, betegség, ez teljes ráhagyatkozás az Úrra, teljes odakuporgás az Úr lábai elé, teljes odaimádkozás az Úr elé, egész mivolt csodája, amire csak azt lehet mondani: Istené a dicsőség. Engedjétek és ne akadályozzátok, vagyis álljatok félre, amikor egy gyermek tipeg és topog, mert nincs nagyobb áldás, amikor Isten felé halad. A gyermeknevelés buktatói hatalmasok, nagy károk születhetnek, de a gyermeki nagy hit kiplántálása hatalmas dolog. Végül jön a bizony mondat. Hányan szeretnek utolsók lenni a mondásban. Enyém az utolsó szó. De Jézus fogadtatása mindenki életében nagydolog. Sokan Izráelben várták Isten országát, de azok vártak igazán és helyesen, akik nem belemagyarázták saját akaratukat az Úr akaratába, hanem elfogadták. Az ingyen kegyelem várományosai lettek. Rácsodálkoztak arra, hogy milyen nagy az Isten szerelme, és nem mérhető mértékkel. Vették Jézus kezéből a gyógyulást, elnyerték Jézus által a bűnbocsánatot és reménységgel várakoztak a nagy nyomorúságban. Irgalommal és kegyelemmel megkoronázott életek ezek. Gyermeki nagy hit hordozói, ahol még várni kell és lehet, kívánni, de amikor

érkezik, akkor megragadni és el nem engedni, mint a gyermek kedvenc játékát. Fogadni Isten országát csak tiszta szívvel lehet. Ha nem mint gyermek, ha nem mint az Atya megváltott gyermeke, akkor semmiképpen nem megy be oda. Nagy felnőttek, elérhetetlenek, csőd szélén állók, reményvesztett betegek, sírók és zörgetők, jöjjetek, és gondolkodjatok, hogy milyeneké az Isten országa. Miért kell nekünk gyermekké formálódunk lelkiekben és miért kell nekünk, a nagyoknak kicsinnyé zsugorodnunk, hogy értsük és éljük az evangéliumot. Gyermekek, hittestvérek, Isten drága gyermekei, legyünk józanok és járjunk ebben a világban, mint az Ő kisgyermekei, akik hű ölébe nyugtatják fejüket egyetlen Mesterüknek. A gyermeki lelkületek hiányoznak a mi élőhitű keresztyénségünkéből. *„Maga a Lélek tesz bizonyosságot lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt dicsőüljünk is meg (Róm 8,16-17).”* Kérjük az Áldásosztót, hogy cselekedjen, mert csak ilyeneké a mennyek országa. Ámen.

Utóima:

„Feleséged olyan házad belsejében, mint a termő szőlőtő; gyermekeid olyanok asztalod körül, mint az olajfacsemeték. Ilyen áldásban részesül az az ember, aki féli az Urat (Zsolt 128,3-4).”

„Áldott lesz méhed gyümölcse, földed termése és állataid ivadéka, teheneid ellése és nyájaid szaporulata (VMóz 28,4).”

„Egyik tanítványa, András, Simon Péter testvére így szólt hozzá: Van itt egy gyermek, akinél van öt árpakenyér és két hal, de mi ez ennyi embernek (Jn 6,8-9)?”

„Amikor az Úr meglátta az asszonyt, megszánta, és így szólt hozzá: Ne sírj! Azután odalépett, és megérintette a koporsót. Akik vitték, megálltak, ő pedig így szólt: Ifjú, neked mondom, kelj fel! Erre felült a halott, és elkezdett beszélni; Jézus pedig átadta az anyjának (Lk 7,13-15).”

„Ha tehát ti gonosz létekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle (Lk 11,13).”

„A tanítványok megdöbbentek szavain, mire Jézus ismét megszólalt, és azt mondta nekik: Gyermekeim, milyen nehéz bejutni Isten országába (Mk 10,24).”

„Amikor megzörgette az ajtót, odament egy Rodé nevű szolgálóleány, hogy megtudja, ki az. Megismerve Péter hangját, örömeiben nem nyitotta ki a kaput, hanem beszaladt, és hírül adta, hogy Péter áll a kapu előtt. De azok azt mondták: Elment az eszed! Ő azonban bizonygatta, hogy úgy van (ApCsel 12,13-15).”

Úri ima

Adakozás: „Aki szereti a szív tisztaságát, és jóindulattal beszél, annak barátja a király (Péld 22,11).”

Áldás: „Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvel, hanem cselekedettel és igazsággal (Ijn 3,18).” Ámen.

Ének: 472. dicséret: 3-5. versei: „Lelkek éjét oszlatni fénnel...”